



Rebecca non parit, sicut Iſaac: cum autem per illam, qui non ca- ſte annuntians Evangelium, tales in Dei populo generantur; Sa- ra quidem, sed per Agar. Item boni ſpirituales, quando evan- gelizantibus carnalibus generantur; Lia quidem, vel Rachel jure conjugali est, sed per ancillarum uterum parit. Cum vero per ſpirituales in Evangelio generantur boni fi- deliter, qui vel eandem in ſpirituales aſpirant, vel eandem non deſiſtunt, vel ideo non faciunt, qui non poſſunt: ſicut ex utero Sara Iſaac, vel Rebecca Jacob, in novam vitam, & verum teſtamentum, naſcuntur. Ita ingenioſe S. Auguſtinus.

DUBIUM IV.

An Item Poſſit a ſe ipſo Baptizari: An Plures ab Uno: Et an Unus a Pluribus?

S. I.

Reſolutio Prima, & Secunda Partis.

I. Deo primo. Nemo poteſt baptizare ſe ipſum. Ita S. Th. 3. p. 2. q. 67. a. 5. ad 4. his verbis: Nullus poteſt baptizare ſeipſum. Propter quod, & Chriſtus a Joanne voluit baptizari, ut dicitur Extr. de Baptismo, & eius ſibiſum (cap. Debitum) ubi conſultus Innocentius III. de quodam Judæo, qui in mortis articulo conſtitutus, cum inter Judæos tantum exiſtente, in aquam ſe ipſum immerſit dicendo: Ego baptizo me in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Reſpondet: Quod cum inter baptizatum, & baptizantem debent eſſe diſcreti, ſicut ex verbis Domini colligitur dicitur Apoſtoli: Ita baptizate omnes Gentes in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti; memoratus Judæus eſt deſectus ab alio baptizandus: ut offenditur, quod alius eſt qui baptizatur, & alius qui baptizat. Ad quod etiam deſignandum, ipſe Chriſtus non a ſeipſo, ſed a Joanne voluit baptizari. Et licet dicatur, quod ſi Judæus ille ſtatim deſceſſiſſet, ad caeleſtem patriam ſtatim evaſiſſet, hoc tamen fuſiſſet propter ſacramentum ſibiſum, meoſiſſet, hoc tamen non propter ſibiſum ſacramentum, id eſt, Baptiſmum aquæ. Aliam rationem addit Innocentius. Nam in Baptiſmo ſpirituale generatio celebratur, de qua veritas ait, Jo. 3. Operetur vobis naſci deſectus: quia niſi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non intrabit in regnum Celorum. Sicut ergo in carnali generatione, qua proſe ex vivo, & ſemina naſcitur, alius eſt qui carnaliter generat, & alius, qui carnaliter generatur: ſic & in ſacramentali generatione, qua ſcholarum eſt, alius eſt qui ſpirituale generat, & alius, qui ſpirituale generatur. Sicut cum corpus exterioris, ſive cor interioris baptizatur, oportet, ut utrobique generetur, & ſi alio volente inveniri, quibus baptizans, & baptizatus ad invicem referantur. Hæc Innocentius.

II. Hinc patet dicendum, cur poſſit ſibi Eucharistiã ministrare, non vero Baptiſmum. Nam Eucharistiã ſe habet per modum nutrimenti; Baptiſmus vero per modum generationis: idem autem non ſe ipſum generat, ubi tamen nutrimentum ministrat, ac ſe ipſum nutrit. III. Dico ſecundo. Plures ſimul poſſunt ab uno baptizari, in ſeſu tamen neceſſitatis, nedum valide, ſed & licite. Ita S. Thom. 3. p. 2. q. 66. art. 5. ad 4. ubi ait: Poſſunt autem, ſi neceſſitas exigit, plures ſimul baptizari, quia nullus eorum recipere poteſt unum Baptiſmum, ſed tunc oportet dicere, Ego baptizo vos. Nec erit mutatio forme, quia vos, nihil aliud eſt, quam te & te. Tum q. 67. art. 6. ad 2. in caſu (aut) neceſſitatis unus poteſt ſimul plures baptizare ſub hac forma: Ego vos baptizo. Pura ſi imminere ruina, aut gladius, aut aliquid horum, quod omnia moram non parerent. Nec per hoc deſiſſet forma Eccleſiæ, quia pluralitas eſt niſi ſingulari generum: præſertim cum pluraliter dicitur, Marth. ultimo: Baptizantes eòs &c. Quibus S. Thom. credibile eſt, cum Act. 2. uno die plura hominum mille baptizavit non enim credibile eſt, omnes ſigillatim immergere (ut tunc moris erat) poteſſe.

S. II.

Reſolutio Tertia Pars.

IV. AN a pluribus conferri poteſt Baptiſmus, vel dicendo: Vel de liquo, ut unus abſque, & aliter præſertim formam. Dico primo. Si plures ſimul concurrerent ad eundem hominem baptizandum, illiſe agerent. Ita S. Th. 3. p. 2. q. 67. a. 6. dicens, quod iſti eſſent pariter de modum modo baptizandi: quia Chriſtus voluit, Baptiſma ab uno tantum conferri. Eſto autem non ſi univerſaliter illiſum, quod plures Sacerdotes ſimul concurrant, id conferendam eandem hoſtiam: ideoque Sacerdotes in ſui Ordinatione ſimul conferentem eum Epicoſcopo: hoc ideo eſt, quia Eucharistiã eſt ſacramentum unionis, & unitatis, que conſurgit ex pluribus adunitis; ſicut ex pluribus granis fit panis, & ex pluribus racemis fit vinum: que ratio non concurrerit in Baptiſmo. V. Dico ſecundo. Si plures ſimul ad baptizandum concurrerent, ita ut uterque abſque, & verba præſertim dicenda: Ego te baptizo &c. haberet mentionem baptizandi adequatè & ſortim, & independentem ab alio quod poſſet contingere in eo caſu, in quo contentioſe uterque alium baptizare conararet: tunc qui prius verba præſert, & abſque, ille ſolus baptizat, ſecundus vero quantumcumque jus habeat, nihil fa-

ciat: qui ſim baptizatus non poteſt iterum baptizari. Hinc ſequitur, quod ſecundus, qui forma a primo integre prolata conararetur baptizare, puniendus eſſet tamquam rebaptizator. Ita S. Thom. citato art. 6. in Corp.

Si autem omnino ſimul verba præſert, & ſimul immergant, ſeu abſque, non eſſent puniendi de iteratione Baptiſmi; quia uterque intenderet non baptizatum baptizare, & uterque quantum in ſe eſt baptizaret: non enim eſt ratio, cur unus potius baptizet, quam alter, cum uterque poſit ſufficientia ad Baptiſmum: de tradendo alius, & alius ſacramentum, ſed Chriſtus, qui eſt unus interius baptizans, unum ſacramentum per utrumque conferret. Ita S. Thom. citato loco.

VI. Hinc non ſequeretur, quod eſſent duo baptizantes, ſed unus baptizans; nec duæ cauſe totales, aut quod idem numero eſſectus a duabus cauſis totalibus penderet. Primo. Quia uterque ageret virtute unius, nempe Chriſti, qui eſt principalis baptizans; ideoque, ut ſunt unum in illo, non ut ſunt duo. Deinde: quia in illo caſu eſto uterque Miniſter eſſect cauſa instrumentalis totalis in actu primo; nam uterque ſeorſim ab alio poſſet ſacramentum illud perficere: in actu tamen ſecundo, dum unus alteri ſe adiungit ad baptizandum, ſunt ſicut duo equi, dum iunguntur ad trahendum eundem curram. Eſto enim quilibet eorum ſorſim poſſet illum curram trahere, ac proinde in actu primo ſic cauſa totalis; dum tamen in actu ſecundo vires iungunt, & attempant, quilibet eorum ſic cauſa partialis. Sic in caſu. Nam quilibet eorum non haberet intentionem efficiendi ſacramentum, niſi conjunctim cum alio; & Chriſtus principalis agens ordinaret illas duas materias, & duas formas ad ſignificandum per modum unius unam generationem ſpiritualem.

VII. Dico tertio. Si plures concurrentes ad baptizandum eundem hominem dicerent: Nos te baptizamus &c. baptiſma illud nullum eſſet. Ita S. Thom. citato a. 6. Eo quod Ex tali forma; Nos te baptizamus, expolitur talis intentio, quod plures conſentiant ad unum Baptiſmum conferendum: quod quidem videtur eſſe contra rationem miniſtrarii. Homo enim non baptizatur, niſi ut Miniſter Chriſti, & vitæ eius generet; unde ſicut unus eſt Chriſtus, ita ſpiritus eſt unus Miniſter, qui Chriſtum repræſentat. Propter quod ſignificat Apoſtoli dicit, Epli. 4. Unus Dominus, una fides, unum Baptiſma. Et ideo contra intentionem dicitur excludere Baptiſmi ſacramentum: Ex quibus ſermo rationem ſub hac forma. Ut Baptiſmus ſit validus, debet opponi forma legitima, & non exprimi intentio contraria intentioni Chriſti, & Eccleſiæ: at ſi plures ſimul abſque dicerent: Nos te baptizamus, non exprimerent legitimum formam, & exprimerent intentionem contrariam intentioni Chriſti, qui ſicut unus eſt, ita in uno Baptiſmo exprimitur unum Miniſtrum, & non plures; ergo &c.

VIII. Dico quarto. Si plures ita unum baptizarent, ut unus ſe neceſſitatis, Baptiſmus eſſet nullus. Eſt contra Cajetanum, chymeno in, qui putat, quod ſi duo tantum adſeſſent Catechumeno, ideoque non poſſet præſert formam; quorum unus eſſet membrum omnibus abſque, adeoque non poſſet abſque; in tali caſu, ſi unus abſque, & membrum caput præſert formam Baptiſmi, Baptiſmus eſſet validus.

Aſſertio tamen noſtra traditur a S. Thoma. Tum 3. p. 2. q. 66. a. 5. ad 4. ubi expreſſe ait: Si conveniunt duo, quorum unus eſt membrum, qui non poſſet præſert verba, & alius caput, ut unus abſque, qui non poſſet præſert alium, non poſſunt ſimul baptizare, non dicuntur verba, & alio exarcent alium. Tum hic q. 67. a. 6. ad 3. his verbis: Baptiſmi conſiſte in forma verborum, & in uſu materiae. & ideo inſiſte, qui tantum verba præſert, baptizat, neque ille, qui immergit. Et ideo ſi unus verba præſert, & alius immergit, nulla forma verborum poterit eſſe convincta. Neque enim poterit dici: Ego te baptizo; cum ipſe non immergat, & per conſequens non baptizat, neque etiam poterit dici: Nos te baptizamus; cum neuter baptizet. Si enim duo ſunt; quomodo unus una pariter libri ſcribat, & alius aliam, non erit propria locutus; Nos ſcripſimus librum iſtum, ſed ſpicedactico, in quantum unum ponitur pro pariter. Ex quibus ſermo hanc rationem. Illi duo non poſſunt verificare formam Baptiſmi; ergo non poſſunt baptizare. Ant. prob. Non enim poſſunt dicere: Ego te baptizo, quia qui ea verba præſert, cum non abſque, non verificatur, quod baptizet. Nec poſſunt dicere: Nos te baptizamus; hæc enim verba faciunt ſenſum, Ego, & ille alter te baptizat: hoc autem non verificatur, ſi ille, qui præſert verba, non abſque.

IX. Dices primo. Hoc inconſuetiſſe vitari, ſi diceretur, Nos baptizamus; ſumendo illam propoſitionem completivam, id eſt, ego, & iſte unum, & conjunctim per modum unius cauſe totalis te baptizamus; ergo nimirum præſertendo verba, ille abſque. Sicut ſi duo traherent unam navem, quam nullus ſeorſim trahere poſſet; non poſſet quilibet ſeorſim dicere: Traho navem; poſſent tamen conjunctim dicere: Trahimus navem.

Reſpondetur, hoc potius confirmare noſtrum Aſſertum. Nam ideo trahentes navem poſſunt dicere: Trahimus navem; quia verificatur, quod quilibet trahit navem, ſaltem partialiter. At qui tam unum præſert verba, & non abſque, non poteſt dici, quod abſque inter partialiter: & ideo dicendo, nos te baptizamus, falſum dicere.

X. Sed iſtas: Ego baptizo te, non eſt idem ac Ablus te; ſed eſt idem, ac ſacramentum Baptiſmi tibi confero: at in eſſi poſito uterque ſacramentum vere conferret, unus ponendo materiam, alter formam; ergo poſſent dicere &c. Confirm. In Sacramento Matrimonii, & Penitentia, materia

teria exhibetur ab uno, & forma præſertur ab alio; ergo idem contingere poſſet in Baptiſmo.

XI. Reſpondeo, neg. min. Nam ſacramentum Baptiſmi conferitur per abſque, non per materiam; ergo non poteſt dici ſacramentum conferri, qui non poteſt dici abſque: ly enim baptizo ſignificat primo, & per ſe uſum materiae, quoniam alius eſt in Baptiſmo, quam abſque ſive immerſio.

XII. Ad Confirmationem, neg. conf. & diſparitas eſt. Nam ſacramentum Penitentia eſt inſtitutum per modum iudicii; in quo confeſſio, quod eſt materia, debet poni a reo, & abſolutio, ſeu ſententia, quæ eſt forma, a Iudice. Similiter matrimonium eſt contractus, quod debet eſſe inter mutuo tradentem & acceptantem. At non ſic baptiſmus: immo ejus forma ſignificat, quod qui eam præſert ponat etiam materiam proximam, quæ in Baptiſmo eſt abſque, dum dicit ego te baptizo.

XIII. Dices ſecundo. In caſu poſito, falſum ſi uterque forma Græcorum: Baptizatur ſervus Chriſti, forma non falſificatur; ergo &c.

Reſpondeo primo cum S. Th. hoc a. 6. neg. ant. Quia ſemper agit contra intentionem Chriſti, & rationem miniſtrarii: Chriſtus autem ſicut unus eſt, ita unum voluit miniſtrum. Secundo dico, quod forma Græcorum idem exercite ſignificat, ac forma Latinorum, ideoque reddit hunc ſenſum: baptizatur ſervus Chriſti hac actione baptizandi non me exercita. Si autem præſertens verba non abſque, hoc non verificatur: non enim faceret ſum actum, qui per formam ſignificatur.

XIV. His omnibus addo, quod ſi duo poſſent valide baptizare, uno præſertente formam, alio exhibente materiam; eadem ratione poſſent plures valide baptizare, uno præſertente primam partem forme: Ego te baptizo; atque præſertente ſecundam partem: In nomine Patris &c. & tertio aqua abſque: ſed hoc eſt abſurdum dicere; ergo &c.

XV. At inquit, Si per ſe motus, nec alii ibi ſint, quam duo; quorum unus ſit mutus, alius membrum caput, quid agendum?

Dicemus, in tali caſu mutum illum poſſe alligare caput alterius vaſculum aquæ; ut ille ſubmittendo caput verſaret ſum ſupra caput pueri præſertente formam. Quod ſi nullus eſſet abſque, nec poſſent, niſi manibus idem ſentendum eſſet, ac ſi nullus ibi eſſet Baptiſmi Miniſter.

DUBIUM V.

De Patris, ſeu Sufceptore Baptiſmi.

S. I.

Reſolutio Dubii.

I. Antiquiſſima Eccleſiæ conſuetudo eſt, cuius meminimus in antiqua Concilia, & Patres, ut in Baptiſmo ſolemni, non autem in privato, præter baptizantem, & baptizatum, requiratur aliquis, qui baptizatum leveret a ſacro fonte; qui vocatur ſufceptor, ſponsor, ſive ſidejuſſor, & Patris. Huius præcipuus, & neceſſarius adus eſt, baptizatum ſufceptore de manu baptizantis eſſe poſſe in Baptiſmo alios adus exercere, nimirum tenere baptizatum, reſpondere pro illo &c. Quod Eccleſiaſticum præceptum graviter obligat: ideoque ſi abſque talis ſufceptor Baptiſmus ſolemniter celebratur, validus eſt; quidem, ſed graviter peccatur. Hæc cæremonia ſufceptoris baptizatum de manu baptizantis ſignificat ſufceptorem, ſe baptizatum ſufceptore ſub cura ſua; & promittit, ſe habiturum curam ſalutis, & inſtructionis ſpirituales illius: ideoque ſufceptor vocatur eſſe ſidejuſſor, & ſponsor, nec non Patris, quia in hoc ſubſtituit loco Patris.

II. Rationem dat S. Thom. 3. p. 2. q. 67. a. 7. cur Eccleſia hunc ſufceptorem in Baptiſmo ſolemni inſtituerit, his verbis: Spirituales neceſſitates, que ſunt per Baptiſmum, aſſumuntur quædammodo generationis carnali. Unde dicitur, 1. Petri 2. Sicut modo geniti infantes, rationabiles, ſine dolo, lac conſpectivæ. In generatione autem carnali parvulus nuper natus indiget nutrice, & pedagogo. Unde & in ſpirituale generatione Baptiſmi requiritur aliquis, qui ſufceptor vice nutrice, & pedagogi, inſtruendo, & inſtruendo eum, quaſi nutrice in ſua de hinc, quo præſertens ad ſolem, & vitam Chriſtianam: ad quod veritas Eccleſiæ vincere non poſſunt, circa communem curam populi occupari. Parvuli enim, & novitii indigent ſpeciali cura prætor communem. Et ad ſecundum ibi obſtendens, hunc fuiſſe inſtitutum tanquam de neceſſitate ſacramenti, ait: In generatione carnali non requiritur ex neceſſitate niſi pater, & mater: ſed ad ſacilem parvum & educationem parvi convenienter requiritur obſervare, & nutrix: & pedagogo: quorum vicem implet in Baptiſmo ille, qui parvum de ſacro fonte levat. Unde non eſt de neceſſitate ſacramenti: ſed unus ſolus poſſet in aqua baptizare; neceſſitate imminente. Juxta hæc S. Thomæ doctrinam loquitur Catechiſmus Romanus. P. 2. Tit. de Bapt. num. 26.

III. Vetuſtatem huius ritus probat S. Thom. ex S. Dionyſio, cap. ult. de Eccl. Hierarch. ubi ait: Divinitus noſtris Quibus (ideſt Apoſtoliſ) ad monem venit, & viſum eſt, ſufceptore inſertus ſecundum ſuum ſanctum modum; quod naturaliter parvi parvitas tradentes parvum eundem dedit in divinitus pedagogo, & reliquum ſub ipſo parvum agere, ſicut ſub divino patre, & ſervantibus ſanctis ſufceptore.

IV. Quid porro neceſſarium ſit, ut quis ſit Patris: an ſcilicet neceſſe ſit, ut puerum, vel alium baptizandum corporaliter tangat, vel tenendo, afferendo, levando? Varia de hoc Eccleſiarum eſt conſuetudo. Alicubi enim motus eſt, ut Patris apponant manum pueri, cum baptizatur: alibi, ut non-

niſi poſt Baptiſmum, rituale Romanum eſt Baptiſmum, ubi datur per effuſionem, miniſtrari velit Patris, vel Matræ, vel utroque, ſi ambo admittantur, infantem tenente: ubi tamen eſt conſuetudo baptizandi per immerſionem, jubet, ut poſt collatum Baptiſmum alteruter, vel uterque ſimul infantem de ſacro fonte levant. Verofimile tamen iudico, etiam abſque contactu, ſive in Baptiſmo, ſive poſt, corporali infantis, officium, & obligationem Patris contracti ſi is, qui a Parocho ad ſufceptum eſt admiſſus, declarat verbo, & aſſentia, ſe illum offerre ad Baptiſmum, ſequo officium ſufceptoris erga eum acceptare, & de Confirmatione ſimiliter.

S. II.

De Obligations ſufceptoris in Baptiſmo.

V. Dicolet (ac merito quidem) Catechiſmus Romanus citatus, n. 28. quod hoc Patris ſeu, ſufceptoris munus adeo negligenter in Eccleſia tractetur; ut nudum tantum huius functionis nomen relictum ſit: ideoque ubi ſub oculis ponere conatur, quid cogitare debeant, & quo debito ſe ſe obſtringant: qui tale munus ſufceptum.

VI. Id prælat S. Thom. 3. p. 2. q. 67. a. 8. ubi hæc habet: Unusquisque obligatur ad exequendum officium, quod accepit. Dicitur eſt autem, quod ille, qui ſufceptus aliquem a ſacro fonte, aſſumit ſibi officium pedagogi: & ideo obligatur ad habendam curam de ipſo, ſi neceſſitas immineret; ſicut eo tempore, & loco, in quo baptizatur inter infideles nutritur. Ex quibus patet, hoc debito maxime teneri, qui ſufceptum filios Catholicorum in partibus infidelium, ſive hereticorum degentium; ſi enim cum inter infideles educerent, ſpeciali cura indigent, ac fides, quam in Baptiſmo acceperunt, in eis corrumpatur. Quapropter S. Thom. ad 1. dicit: Quod ubi immineret periculum, oportet eſſe aliquem doctum in divinis, qui Baptiſmum de ſacro fonte ſufceptum.

Sed ubi (proſequitur S. Th. in corp.) nutritur inter Catholicos Chriſtianos, ſatis poſſunt ab hoc cura excuſari, præſertim, quod a ſuis parentibus diligenter inſtruantur. Si tamen quæcumque modo ſententia contrarium; exortatur ſecundum ſuum modum ſaluti ſpiritualem filiorum curam imponere. Et ideo ſubjungit, ad 1. Propter hoc, quod parvi nutritur inter Catholicos admittuntur quicumque ad hæc officium; quia, ea, que pertinent ad Chriſtianam vitam, & ſolem, publice omnibus nota ſunt.

VII. Hæc autem obligatio fundatur in ipſamet huius materis inſtitutione, & charactere: quo, dum aliquem a ſacro fonte ſufceptum, ſunt ſponſores, & ſidejuſſores, & promittunt Deo pro ipſo, facti Patres Spirituales ipſius; ac ſi dicat (verba ſunt S. Dionyſii, de Eccl. Hierarch. c. 7.) Proſector, ut hinc patet, cum per eandem intelligere ſacra potestate, divinitus inſtitutionibus perſuſuram, ut aduſſariis nunquam omnino remittat, & divina præſertim præſertim, & exſolvat. Et apud Gratianum, diſt. 4. de Conſecrat. c. Per hæc, hæc, velut Auguſtini, ſerm. 163. de tempore, referuntur: Vos ante omnia tam viros, quam mulieres, qui filios in Baptiſmo ſufceptiſ; mones, ut cogitative ſufceptores apud Deum extirpe pro illis, quos viſi eſſis de ſacro fonte ſufceptum. Id confirmatur in Conc. Pariſienſi VI. l. 1. c. 19. Mediolanenſi ſub S. Cirolo, & in Inſtructionibus Baptiſmi, Senonenſi 1774. & aliis.

S. III.

Qui poſſunt eſſe Patris in Baptiſmo, & quæ.

VIII. Reſpondet S. Th. 3. p. 2. q. 67. a. 3. ad 1. Non baptizatum non poſſe ſufceptore Baptizate & ſacro fonte, ut eſt declaratum in Concilio Moguntino (c. In Baptiſmo, de Conſecrat. diſt. 4.) licet non baptizatus poſſit baptizare, quia perſona baptizantis eſt de neceſſitate ſacramenti, non autem perſona ſufceptoris. Et ratio eſt poteſt. Quia non baptizatus non eſt membrum Eccleſiæ, cuius typum gerit in Baptiſmo ſufceptus. Quia ratione Catechumenus, quamvis ſit fidelis, quia tamen non baptizatus, Patris eſt non debet.

IX. Non debent etiam admitti ad ſufceptum baptismum heretici. Cum enim ex dictis hæc cæremonia inſtituta ſit, ut baptizatus inſtruat a ſufceptore in fide catholica in qua certe hereticus non inſtruitur; ideoque deſignate hereticum in Patrum, eſſet deſignate, non inſtruitur baptizati, ſed corruptorem. Hinc ſi in-ter hereticorum Patris Catholicus commode haberi non poſſet, teneret Parochus baptizare potius abſque ullo patris: quia cæremonia Eccleſiæ ſunt omittende in Baptiſmo, quando rite, & modo debito adhiberi non poſſunt.

X. Rurſus: parentes pueri baptizandi in Patris aſſumi non debent. Ita c. Pervenit & cap. Diſtum eſt, 30. q. 1. & rationem dat S. Th. laudat art. 8. ad 2. Quod ſicut eſt alia generatio ſpirituale a carnali: ita etiam debet eſſe alia diſciplina, ſecundum illud, Hebr. 12. Patres quidem carnis noſtre habuimus eruditores, & reverentur eum: cum multo magis obtemperabimus Patri ſpiritualem, & vivemus: Et ideo alius debet eſſe pater ſpirituale a patre carnali, niſi neceſſitas contrarium exigat.

XI. Præterea Abbates, Monachi, Sanctimoniales non poſſunt eſſe Patris in Baptiſmo. Ita cap. Non licet, de Conſecratione, diſt. 4. quod ex Concilio Antiochenſi ſumptum eſt: Non licet Abbati, vel Monacho de Baptiſmo ſufceptore filium, nec Commarem habere. Et in c. Placuit, 16. q. 1. inter alia vetatur Monachis, ne filios de Baptiſmo ſufceptum. Et S. Gregorius, l. 4. Epiſt. 42. alias 40. mandat Valentino Abbati, ut non-

